

[Morton Lange.]

styrelsesformerne ved universiteterne, og derfor har socialistisk folkeparti stillet ændringsforslag i den retning.

Jeg skal komme med nogle enkelte bemærkninger om de to andre strukturtyper.

Ministerens, nævnt først, bygger på en udmærket gennemført fuld integrering af lærerkorpset, en underrepræsentation statistisk og procentisk af studentergruppen og en næsten manglende repræsentation af de øvrige kategorier af ansatte på universitetet.

Hvad angår de to første ting, procentsatsen for lærere og for studenter, lægger jeg ikke fuldt så megen vægt på den, som der er blevet gjort i debatten i al almindelighed, for hvis de to grupper ikke kan samarbejde, er procentsatserne i og for sig mindre væsentlige, for så bliver der ikke noget samarbejde ud af det, og hvis de kan samarbejde, er antallet af aktier, som man ved fra aktieselskabsbestyrelser, ikke helt så vigtigt. Jeg mener derimod, det er en alvorlig fejl i ministerens forslag, at de øvrige universitetsansatte ikke er draget ind i processen ud over i institutrådet. Det er efter min opfattelse hovedskæbnefejlen i ministerens forslag.

Fra VS og fra socialdemokratiet har man som alternativ til ministerens forslag fremsat det såkaldte 50-50 forslag, og ud fra den motivering, som specielt socialdemokratiet har givet, at det er en overgangsordning til det princip, som jeg går ind for, skal jeg da gerne tale forholdsvist mildt om det, men i sit princip mener jeg det er forkert. Jeg mener, at en ordning, som bygger på paritet i hele universitetsadministrationen, er en misforståelse i et universitet, som skal være en enhed. Det giver ingen rimelig plads for de øvrige kategorier, og det giver en idé om, at studenter på den ene side og lærere på den anden side er modpoler i universitetssager som helhed. Denne påstand er efter min mening falsk. Den er korrekt til et vist mål, når det drejer sig om studieforhold, men gælder det forskning, og hvad der ellers kan drages ind i et universitet som helhed, er en 50-50 procentordning næppe nogen lykkelig idé.

Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget om detaljerne i lovforslaget. Det er for mig klart, at det er disse overordnede valgprincipper, som er det afgørende. Jeg forstår, at

ministeren er gerådet i nogle frygtelige vanskeligheder med studenterrådet, først ved at komme med én uheldig formulering af en paragraf; derefter ved at forsøge sig med en anden, som heller ikke var helt heldig, og så endelig ved glad og forskrækket at strække hænderne i vejret og sige: godt, så kan vi pille det hele ud, og så kan studenterrådet selv klare det. Jeg tror nok, det havde været sikrere, og jeg har været med til at stille ændringsforslag om, at vi beholder en paragraf, som fastlægger studenterrådets plads i universitetsorganisationen. Den paragraf, som hr. Orla Møller talte så længe og varmt om, og som jeg trods alt mener det vil være rimeligt at have i loven, vil være en sund og rigtig løsning. Men jeg forstår, at ministeren på det punkt har været ude i så mange storme, at opgivelsen har ramt ham, og jeg må naturligvis bøje mig for, at man efterhånden kan føle sig så generet af forskellige stormløb, at man bliver kontrær. Men måske ministeren skulle overveje en omsmeltningsproces, når vi kommer lidt hen over anden behandling.

Af de øvrige enkelte ændringsforslag skal jeg just nævne spørgsmålet om hovedområder, hvor jeg har stillet ændringsforslag om at borteskamotere det teologiske hovedområde, ikke af had til teologien, men simpelt hen fordi det er afgørende for lille til at være et hovedområde, og fordi det i sit stofområde og valg i øvrigt er så intimt forbundet med det humanistiske hovedområde, at det hører hjemme dér. Derimod ser jeg ikke særlige tegn til, at der er ved at opstå et psykologisk-pædagogisk hovedområde. Det er et fagområde inden for det humanistiske fakultet, hvor det formodentlig ikke engang er det mest nærliggende at udskille. Mine forslag til ændring ved hovedområdet er altså kun dette ganske beskedne, at det teologiske område ikke i sin karakter er et hovedområde og kommer ind som en hund i et spil kegle; når man skal lave fornuftige talregler, som skal svare til fordelingen af stemmerne rundt omkring.

Jeg skal afsluttende, idet jeg naturligvis anbefaler at stemme for de ændringsforslag, socialistisk folkeparti har stillet enten alene eller sammen med socialdemokratiet, sige, at nu får vi jo se, om vi kan komme et lille stykke vej længere imellem anden og tredje behandling. Det kunne jo ske. Afslutningen